

Sygn. akt VIII Ka 81/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie: Przewodniczący: SSO Marzanna Chojnowska - spr

SSO Krzysztof Kamiński

Del SSR Barbara Paszkowska

Protokolant : Agnieszka Malewska

W obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Białymstoku Jerzego Duńca

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2015 r. sprawy

A. F. (1)

oskarżonego o czyn z art. 158 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 20 października 2014 roku sygn. akt. II K 549 / 13

I. Zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego A. F. (1) w ten sposób , że uchyla rozstrzygnięcie o orzeczonej karze łącznej pozbawienia wolności ;

II. Na mocy art. 17§ 1 pkt 9 kpk uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie III części dyspozytywnej wyroku i umarza postępowanie w zakresie czynu z art. 177§1 kk;

III. Uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie IV ppkt 2 o zobowiązaniu oskarżonego do naprawienia szkody i zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego Ł. Ż. (1) w związku z czynem opisanym w punkcie III wyroku ;

IV. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. R. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) w tym kwotę 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy) podatku VAT tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym.

V. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego Ł. Ż. (1) kwotę 420 zł (czterysta dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

VI. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

K. T. (1), A. P., A. F. (1) i M. P. zostali oskarżeni o to, że w dniu 19 października 2013 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, wzięli udział w pobiciu Ł. Ż. (1), narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k., w ten sposób, że po uprzednim wciągnięciu go do samochodu marki (...) i przytrzymaniu go za tułów ruszyli nim nie zamykając tylnych drzwi, wskutek

czego nogi pokrzywdzonego pozostały poza pojazdem, w związku z tym w czasie jazdy doszło do uderzenia drzwiami pojazdu w nogę pokrzywdzonego, po czym po zatrzymaniu się pojazdu wypchnęli Ł. Ż. (1) z wnętrza, a następnie wielokrotnie kopali go po całym ciele, na skutek czego pokrzywdzony doznał złamania trójkostkowego goleni lewej, jak też podbiegnięć krwawych w części skroniowej powiek oka prawego oraz na łokciowej powierzchni nadgarstka prawego, otarć naskórka na grzbietowej powierzchni nadgarstka prawego i w okolicy kolana prawego, a także na przedniej powierzchni podudzia prawego, to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim wyrokiem z dnia 20 października 2014 roku oskarżonych **K. T. (1)** oraz **M. P.** uznał za winnych tego, że w dniu 19 października 2013 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu, pozbawili Ł. Ż. (1) wolności w ten sposób, że wciągnęli go do samochodu marki (...) i przytrzymywali go za tułów w trakcie przejazdu z ulicy (...) na ulicę (...), a następnie, po zatrzymaniu się wyżej wymienionego pojazdu, wypchnęli go z niego, po czym, nadal działając wspólnie oraz w porozumieniu, jak również z innymi ustalonymi osobami, wzięli udział w jego pobiciu, narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., w ten sposób, że wielokrotnie kopali go po całym ciele, w wyniku czego doznał on podbiegnięcia krwawego powiek oka prawego, podbiegnięcia krwawego grzbietowej powierzchni nadgarstka prawego z otarciem naskórka, podbiegnięcia krwawego łokciowej powierzchni przedramienia prawego, otarcia naskórka kolana prawego i trzech otarć naskórka przedniej powierzchni podudzia prawego otoczonych podbiegnięciami krwawymi, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała na czas nie dłuższy niż 7 dni, to jest czynu z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. – i za to na mocy art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazał ich, a na mocy art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył im kary po 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonych **A. P.** oraz **A. F. (1)** uznał za winnych tego, że dnia 19 października 2013 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z innymi ustalonymi osobami, wzięli udział w pobiciu Ł. Ż. (1), narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k., w ten sposób, że wielokrotnie kopali go po całym ciele, w wyniku czego doznał on podbiegnięcia krwawego powiek oka prawego, podbiegnięcia krwawego grzbietowej powierzchni nadgarstka prawego z otarciem naskórka, podbiegnięcia krwawego łokciowej powierzchni przedramienia prawego, otarcia naskórka kolana prawego, a także trzech otarć naskórka przedniej powierzchni podudzia prawego otoczonych podbiegnięciami krwawymi, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała na czas nie dłuższy niż 7 dni, to jest czynu z art. 158 § 1 k.k. – i za to na mocy art. 158 § 1 k.k. skazał ich i wymierzył im kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonego **A. F. (1)** uznał także za winnego tego, że w dniu 19 października 2013 roku w B. naruszył nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że jako kierowca samochodu osobowego marki (...) nie zachował należytej ostrożności, kiedy ruszał wyżej wymienionym pojazdem z ulicy (...) i przemieszczał się nim na ulicę (...), przez co nie zauważył, że jego tylne prawe drzwi pozostały otwarte, zaś lewa noga wciągniętego na tylną kanapę Ł. Ż. (1) znajdowała się poza obrysem auta, przez co wyżej wymieniony uderzył stopą o jezdnię, jednocześnie silnie ją wykręcając, co spowodowało trójkostkowe złamanie goleni lewej, które naruszyło czynność narządu ciała na czas przekraczający 7 dni, to jest czynu z art. 177 § 1 k.k. – i za to na mocy art. 177 § 1 k.k. skazał go oraz wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych **K. T. (1)**, **A. P.**, **A. F. (1)** oraz **M. P.**, w związku z czynami opisanymi w punkcie I i II wyroku, obowiązek naprawienia w części wyrządzonej szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego Ł. Ż. (1) kwoty 100 (sto) złotych, a także obowiązek zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę przez zapłatę solidarnie na jego rzecz kwoty 2.000 (dwa tysiące) złotych, zaś wobec oskarżonego **A. F. (1)**, w związku z czynem opisanym w punkcie III wyroku, obowiązek naprawienia w części wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Ł. Ż. (1) kwoty 128,33 zł (sto dwadzieścia osiem złotych trzydzieści trzy grosze), a także obowiązek zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę przez zapłatę na jego rzecz kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych.

Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **A. F. (1)** karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k., art. 72 § 1 pkt 5 k.k. i art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonych wobec **K. T. (1)**, **A. P.** oraz **M. P.** kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tym oskarżonym na okresy po 3 (trzy) lata tytułem próby i zobowiązał ich w tych okresach do powstrzymania się od nadużywania alkoholu, a także oddał ich pod dozór kuratora.

Na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. oraz art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec **A. F. (1)** kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił temu oskarżonemu na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, w okresie tym oddając go pod dozór kuratora.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. R. kwotę 588 (pięćset osiemdziesiąt osiem) złotych, wraz z podatkiem w wysokości 23% w kwocie 135,24 zł (sto trzydzieści pięć złotych dwadzieścia cztery grosze), to jest łączną kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote dwadzieścia cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu.

Zasądził od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego Ł. Ż. (1) kwoty po 294 (dwieście dziewięćdziesiąt cztery) złote tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Oskarżonych A. P. i A. F. (1) zwolnił od opłat i pozostałych kosztów sądowych związanych z ich udziałem w sprawie, obciążając nimi rachunek Skarbu Państwa.

Zasądził od oskarżonych K. T. (1) i M. P. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłat oraz obciąża ich innymi kosztami sądowymi, w częściach związanych z ich udziałem w sprawie.

Powyższy wyrok uprawomocnił się w stosunku do A. P., K. T. (1) i M. P. w dniu 28 października 2014 roku, zaś zaskarżyła go obrońca oskarżonego **A. F. (1)**- w zakresie rozstrzygnięcia o winie tego oskarżonego, tj. w pkt II-V, VII i IX.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. wyrokowi temu zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 339 § 1 k.p.k. polegające na wyjściu poza granice aktu oskarżenia i skazanie oskarżonego A. F. za czyn z art. 177 § 1 k.k., który pozostaje poza granicami faktycznymi aktu oskarżenia.

Mając na uwadze powyższe wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Jednocześnie, na wypadek nieuwzględnienia powyższego zarzutu, na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k., wyrokowi temu zarzuciła obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1) art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez dokonanie sprzecznej z logiką oraz doświadczeniem życiowym oceny zeznań pokrzywdzonego Ł. Ż. i obdarzenie tych zeznań walorem wiarygodności (a więc przyjęcie sprawstwa oskarżonego), podczas gdy nie można im dać wiary m.in. dlatego, że pokrzywdzony w postępowaniu przygotowawczym i sądowym zeznawał częściowo odmiennie (również niezgodnie z rzeczywistością podał sposób powstania u niego złamania trójskokowego), a z materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że oskarżony A. F. od początku starał się łagodzić zajście (odciągając K. T. od Ł. M.) i nie jest logiczne, aby na późniejszym etapie atakował pokrzywdzonego,

2) art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez nie pouczenie o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu i przyjęcie, że czyn oskarżonego A. F. (1) wypełnił również znamiona występku z art. 177 § 1 k.k., przez co oskarżony został w sposób rażący pozbawiony prawa do obrony, w tym zgłaszania wszelkich wniosków dowodowych na swoją obronę (w tym. np., przesłuchania biegłych czy wnioskowania o nową opinię)- A. F. bronił się przed zarzutem pobicia, a został skazany za nieumyślne spowodowanie wypadku drogowego,

3) art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 424 § 2 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie w uzasadnieniu podstawy prawnej orzeczenia, co znacznie utrudnia weryfikację prawidłowości orzeczenia Sądu w tym zakresie; również poprzez brak jakiegokolwiek uzasadnienia w zakresie wysokości przyznanego na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienia.

Wskazując na powyższe, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. wniosła o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się zasadna w zakresie, w jakim doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku.

Dokonując kontroli odwoławczej Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów, a w konsekwencji ustaleń faktycznych, które legły u podstaw uznania oskarżonego A. F. (1) za winnego czynu z art. 158 § 1 k.k. Jednocześnie jednak za trafne uznał te spośród argumentów skarżącej, w których podnosiła, że w zakresie występkę z art. 177 § 1 k.k. zaskarżone orzeczenie dotknięte jest uchybieniem stanowiącym bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

Zważyć należy, że akt oskarżenia, jako skarga zasadnicza, nie tylko inicjuje postępowanie sądowe, ale także określa jego ramy, co ściśle łączy się z problematyką tożsamości czynu zarzucanego i przypisanego sprawcy. Ram tych nie wyznacza jednak przyjęty w akcie oskarżenia opis czynu zarzucanego oskarżonemu ani też wskazana tam kwalifikacja prawna. Granice oskarżenia wyznacza zdarzenie historyczne, na którym zasadza się oskarżenie. Istotna jest zatem tożsamość czynu wyznaczona faktycznymi ramami tegoż zdarzenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2010 roku w sprawie III KK 97/10, OSNKW 2011/6/50, Prok.i Pr.-wkl. 2011/7-8/15). Sąd nie jest zatem związany ani samym opisem, ani też kwalifikacją prawną czynu wskazaną przez oskarżyciela, wiąże go natomiast czyn jako zdarzenie faktyczne i tych granic przekroczyć już nie może. O tym zaś, czy sąd orzekł w wyroku w granicach aktu oskarżenia, decyduje tożsamość zdarzenia historycznego zarzucanego w skardze i przypisanego w wyroku. Znaczenie określenia "zdarzenie historyczne" obejmuje opisane w skardze zdarzenie faktyczne. Zdarzenie historyczne to pojęcie o szerszym znaczeniu niż pojęcie "czynu" oskarżonego, polegającego na jego działaniu lub zaniechaniu. Sąd może zatem inaczej, w porównaniu z twierdzeniami oskarżyciela, dokonać ustaleń w sprawie, nadać inną kwalifikację prawną stosowną do ustalonego stanu faktycznego, który może być niezgodny z twierdzeniami oskarżyciela. Identyczność czynu jest jednak wyłączona, jeżeli w porównywalnych jego określeniach zachodzą tak istotne różnice, że według rozsądnej życiowej oceny nie można ich uznać za określenia tego samego zdarzenia faktycznego (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 kwietnia 2010 roku w sprawie III K 368/09, LEX nr 584761).

Dla oceny, czy tożsamość zdarzenia historycznego została zachowana koniecznym jest porównanie czynu zarzucanego aktem oskarżenia z czynem przypisanym przez sąd- pod względem elementów wyznaczających ową tożsamość. Tymi zaś, jak podkreśla się w orzecznictwie, są: identyczność przedmiotu zamachu, identyczność kręgu podmiotów oskarżonych o udział w zdarzeniu, tożsamość miejsca i czasu zdarzenia, jak też zachowanie choćby części wspólnych znamion w opisie czynu zarzucanego i przypisanego, które winny się ze sobą pokrywać, mając jakiś obszar wspólny. O jedności czynu, jako jednego impulsu woli, świadczy nadto jedność zamiaru (lub planu) sprawcy (sprawców) przestępstwa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2010 roku w sprawie III KK 97/10, OSNKW 2011/6/50, Prok.i Pr.-wkl. 2011/7-8/15).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy w żaden sposób nie można zgodzić się z Sądem Rejonowym, by przypisanie oskarżonemu, obok zarzucanego mu aktem oskarżenia występkę z art. 158 § 1 k.k., także wypadku drogowego, zostało utrzymane w granicach oskarżenia. Jakkolwiek pomiędzy czynem pierwotnie zarzucanym A. F. (1), a przyjętym przez Sąd Rejonowy występkę z art. 177 § 1 k.k. zachodzi tożsamość miejsca, czasu i osoby pokrzywdzonej to na tym podobieństwa się kończą. Nie tylko bowiem czyny z art. 158 § 1 k.k. i 177 § 1 k.k. godzą w zupełnie różne dobra chronione prawem (pierwsze w życie i zdrowie człowieka, drugie zaś w bezpieczeństwo w komunikacji), ale, co oczywiste, cechują je zupełnie inne znamiona strony przedmiotowej i podmiotowej. Czym

innym jest wzięcie udziału w pobiciu, czym innym natomiast naruszenie, choćby nieumyślnie, zasad bezpieczeństwa w ruchu. Co więcej- przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. popełnić można umyślnie- zarówno w zamiarze ewentualnym, natomiast strona podmiotowa wypadku drogowego polega na nieumyślności. Już na pierwszy rzut oka widać zatem brak tożsamości pomiędzy zdarzeniem historycznym, które było przedmiotem aktu oskarżenia, a tym, w ramach którego Sąd Rejonowy uznał oskarżonego za winnego czynu z art. 177 § 1 k.k.

W takim stanie rzeczy uznać należy, że Sąd Rejonowy, wbrew wyrażonej w art. 14 § 1 k.k. zasadzie skargowości, przypisał A. F. (1) czyn, który nie był objęty oskarżeniem. Brak skargi uprawnionego oskarżyciela jest zaś okolicznością wyłączającą postępowanie, określoną w art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., a skazanie mimo zaistnienia tej ujemnej przesłanki procesowej stanowi uchybienie, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. i należy do tzw. bezwzględnych podstaw odwoławczych. Stąd też Sąd Okręgowy był zobligowany do uchylenia zaskarżonego wyroku i to niezależnie od wpływu przedmiotowego uchybienia na jego treść, choć ów wpływ w niniejszej sprawie był oczywisty. Wbrew stanowisku skarżącego brak było jednakże podstaw, by w tym zakresie sprawę przekazać Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Stwierdzona negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. rodziła bowiem konieczność umorzenia postępowania w zakresie czynu z art. 177 § 1 k.k. W konsekwencji należało uchylić rozstrzygnięcie o orzeczonej wobec A. F. (1) karze łącznej oraz o środku karnym z art. 46 § 1 k.k., w tej części, w jakiej dotyczył tego właśnie występk.

Brak jednakże było podstaw do dalszej idącej modyfikacji zaskarżonego orzeczenia, w szczególności zaś do postulowanego w apelacji uniewinnienia oskarżonego. Zanim jednak omówione zostaną motywy, jakimi kierował się Sąd Okręgowy utrzymując zaskarżony wyrok w mocy odnośnie przypisanego oskarżonemu czynu z art. 158 § 1 k.k., celowym będzie odniesienie się do podniesionego w apelacji zarzutu obrazy art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. Niezależnie bowiem od faktu, że za uchyleniem wyroku w zakresie czynu z art. 177 § 1 k.k. zadecydowały dalsze idące, opisane powyżej względy, rację ma skarżąca, że nie pouczając o możliwości zamiany kwalifikacji prawnej czynu Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy wymienionych w zarzucie apelacyjnym przepisów, która to obraza mogła mieć wpływ na treść orzeczenia.

Pomijając już fakt, że w niniejszej sprawie nie można było czynu zarzuconego oskarżonemu, nie wychodząc poza granice oskarżenia, zakwalifikować z art. 177 § 1 k.k., nie sposób zgodzić się z poglądem wyrażonym przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu, że w sytuacji, gdy postulat przypisania A. F. (1) odpowiedzialności za ten występki pojawił się podczas głosów stron, a oskarżony i jego obrońca odnieśli się do niego, to brak uprzedzenia a zmianie kwalifikacji prawnej w trybie 399 § 1 k.p.k. nie miał wpływu na treść orzeczenia. Przepis art. 399 k.p.k. nakłada na sąd orzekający kategoryczny obowiązek stosownego uprzedzenia i nie można przyjąć, by wnioski odnośnie kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego zgłaszane przez strony (w tym wypadku przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego- k. 269) i to już po zamknięciu przewodu sądowego, zwalniały Sąd meriti z tego obowiązku. Poza tym analiza protokołu rozprawy z dnia 13 października 2014 roku nie potwierdza, by tak obrońca, jak i oskarżony rzeczywiście odnieśli się do kwalifikacji postulowanej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, co z kolei uwiarygodnia twierdzenie zawarte w apelacji, że wobec braku pouczenia w trybie art. 399 § 1 k.p.k. w takim kierunku, nie widzieli oni konieczności szerszego odnoszenia się do stanowiska przeciwnika.

Zaznaczyć przy tym należy zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny jedynie wówczas, gdy zaniechanie Sądu rzeczywiście godziło w gwarancje procesowe oskarżonego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2003 roku w sprawie V KK 172/02, Lex nr 77449). To zaś, mając na względzie, że na skutek braku stosownego pouczenia oskarżony został pozbawiony możliwości nie tylko zajęcia stanowiska w zakresie możliwości przypisania mu czynu z art. 177 § 1 k.k., ale i składania wniosków dowodowych, co naruszyło jego prawo do obrony, jest w niniejszej sprawie niewątpliwe. Stąd też zarzut obrazy art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., jakkolwiek postawiony jedynie na wypadek nieuwzględnienia zarzutu opartego na bezwzględnej przesłance odwoławczej, był trafny.

Nie można natomiast zgodzić się ze skarżącą, by Sąd Rejonowy uchybił przepisom art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i 366 § 1 k.p.k., przez co doszedł do wadliwych wniosków w zakresie uznania oskarżonego za winnego czynu z art. 158 § 1 k.k. na szkodę Ł. Ź. (1). W szczególności zaś nie sposób zgodzić się z autorką apelacji, by Sąd ten w sposób dowolny

ocenił zeznania pokrzywdzonego. Lektura pisemnych motywów rozstrzygnięcia przekonuje bowiem, że dowód ten Sąd meriti przeanalizował wnikliwie i należycie rozważył na tle pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, zaś wniosek o jego wiarygodności logicznie umotywował. Przy czym Sąd Okręgowy, analizując depozycje pokrzywdzonego doszedł do tożsamy wniosku, co Sąd I instancji. W postępowaniu przygotowawczym pokrzywdzony wskazywał, że kopało go co najmniej czterech mężczyzn (k. 2 v.). Przed Sądem natomiast stwierdził, że nie widział, kto konkretnie go kopał, jednakże po liczbie i częstotliwości uderzeń wnioskował, że wszyscy czterej mężczyźni go kopali. Był przy tym pewien, że wszyscy oskarżeni wysiedli z samochodu (k. 139). Co przy tym istotne- zeznania pokrzywdzonego znajdują wsparcie w relacji świadka M. B. (k. 19 v.), jak również wyjaśnieniach K. T. (1), który kategorycznie stwierdził, że wszyscy czterej, w tym A. F. (1) kopali pokrzywdzonego, kiedy leżał na ziemi (k. 42). Przy czym autorka apelacji nie tylko nie dostarczyła żadnych argumentów, które mogłyby podważyć prawdziwość depozycji tychże osób, ale zupełnie je pominęła. Natomiast Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zakwestionowania stanowiska Sądu Rejonowego, który tak zeznania świadka M. B., jak i wyjaśnienia oskarżonego K. T. (1), uznał za wiarygodne. Stąd też eksponowane w apelacji wyjaśnienia oskarżonego A. F. (1), w których zaprzeczał, by kopał pokrzywdzonego, jak też opisywał jego agresywną postawę, trudno ocenić inaczej niż przyjętą na potrzeby sprawy linię obrony.

W związku z powyższym, wbrew stanowisku skarżącej, materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozostawiał wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przestępstwa opisanego w punkcie II zaskarżonego wyroku. Nie sposób przy tym doszukać się w procedowaniu Sądu Rejonowego okoliczności, które potwierdziłyby postawiony w apelacji zarzut obrazy art. 4 k.p.k., jak również art. 366 § 1 k.p.k. Analiza akt sprawy, jak też uzasadnienia wyroku przekonuje, że Sąd ten, przeprowadzając postępowanie dowodowe dbał, aby zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy, następnie zaś wnikliwie rozważył wszystkie zgromadzone w sprawie dowody- zarówno te przemawiające na niekorzyść oskarżonego, jak i dla niego korzystne.

Jeśli zaś chodzi o zarzut obrazy art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 424 § 2 k.p.k. to nie jest on pozbawiony racji jedynie w takim zakresie, w jakim dotyczy niewyjaśnienia podstawy prawnej orzeczenia w zakresie czynu z art. 177 § 1 k.k. Pisemne motywy rozstrzygnięcia rzeczywiście są w tym zakresie nader lakoniczne, pozbawione szerszej analizy ustawowych znamion tego przestępstwa, jak i oceny zachowania oskarżonego w świetle tychże znamion. Niemniej jednak pozostaje to bez znaczenia skoro o wadliwości orzeczenia w tej części zdecydowały inne, opisane na wstępie niniejszego uzasadnienia powody. Jeśli zaś chodzi o redakcję uzasadnienia orzeczenia w części dotyczącej wysokości przyznanego na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienia, to jakkolwiek i tu Sąd Rejonowy odstąpił od szczegółowego umotywowania swojej decyzji, to niewątpliwie- w tej części, w jakiej dotyczy zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową spowodowaną przestępstwem pobicia- poddaje się ona pozytywnej weryfikacji w świetle ujawnionych w sprawie okoliczności. Kwota 2.000,00 złotych zasądzona solidarnie od oskarżonych, jawi się jako adekwatna do cierpienia i bólu, jakich pokrzywdzony doznał w wyniku ich działania, których obraz wynika tak z opinii sądowo- lekarskiej, jak i jego zeznań. Zaznaczyć przy tym należy, że nawet jeśli uzasadnienie wyroku nie odpowiada wymaganiom ustawy, ale Sąd II instancji może ocenić zarzuty sformułowane w apelacji w oparciu o zebrane w sprawie dowody, brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 listopada 2004 roku w sprawie II AKa 235/04, Lex nr 145573). Taka zaś sytuacja ma miejsce w sprawie niniejszej, gdzie mimo pewnych niedoskonałości uzasadnienia wyroku w zakresie orzeczonego przez Sąd Rejonowy zadośćuczynienia, zaskarżone rozstrzygnięcie poddaje się pozytywnej weryfikacji w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego A. F. (1) w ten sposób, że uchylił rozstrzygnięcie o orzeczonej karze łącznej pozbawienia wolności, na mocy art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. uchylił rozstrzygnięcie zawarte w punkcie III części dyspozytywnej wyroku i umorzył postępowanie w zakresie czynu z art. 177 § 1 k.k. i jednocześnie uchylił rozstrzygnięcie zawarte w punkcie IV ppkt 2 o zobowiązaniu oskarżonego do naprawienia szkody i zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego Ł. Ż. (1) w związku z czynem opisanym w punkcie III wyroku.

O kosztach obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na mocy § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 2 ust 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z

urzędu (Dz. U. 2013, 461 j.t.), zaś o kosztach zastępstwa procesowego na podstawie 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z § 2 ust. 1 i 2 oraz § 14 ust. 2 pkt 4 powołanego wyżej rozporządzenia.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z 634 k.p.k. Sąd Okręgowy, kierując się sytuacją majątkową oskarżonego, zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.